

Rom, men som en Post, hvor man ønskede, at yngre Diplomater skulde begynde for derigjennem at skaffe sig den diplomatiske Rutine og Øvelse i Taget, som vistnok lettere kan tilveiebringes der end ved de fleste andre europæiske Hoffer. De to Grunde tilsammen førte til en vis Uvillie mod denne Post af 4,000 Kr.; jeg er istand til at sige det meget bestemt, thi om jeg ikke var Ordfører den Gang, havde jeg dog Ordet væsentlig for at forsvare, at denne Post blev negtet for Finantsaaret 1877—78, og den daværende Ordfører modtogde mig ikke. Nu er der gaaet endel Tid siden, og efter hvad der er os meddeelt, er der paany Udsigt til Forandring i den diplomatiske Karriere. Hvis det skulde forholde sig rigtigt, at der er Udsigt til en saadan Forandring, hvad jeg er istand til officielt at udtale Noget om, har Udvalget den Tillid til den høitærede Minister, at saadanne Forandringer i Karrieren ikke paany vilde blive benyttede til at indsætte Folk, der ikke tidligere have været i Karrieren, men derimod til at skaffe det saa haardt fornødne Avancement og den Brug af yngre, dygtige Kræfter, som det vistnok vil være høist ønskeligt for Karrieren finder Sted. Det er selvfølgelig ikke dermed Udvalgets Mening at ville foreskrive Ministeren, hvorledes han skal besætte Posterne, og heller ikke at ville slaa fast for Fremtiden, at diplomatiske Poster kun kunne besættes med Folk, der allerede have tjent i Karrieren. Thi det er Noget, der ikke kan benægtes, at der kan gives ganske extraordinære Forhold, hvor maasse en Anden, der ikke har været i Karrieren før, kunde være den, som man netop ønskede ansat. Men disse Forhold ere aabenbart ikke tilstede nu, og navnlig fordi en saadan Undtagelse er gjort, der vist ikke var begrundet i saadanne diplomatiske Hensyn, og fordi det vistnok ikke kan negtes, at selve den diplomatiske Tjeneste lider ved, at Folk gaa en Række af Aar og oftre for en Del Formue, men i hvert Fald Kræfter, paa at naae til selvstændige Stillinger og da blive skuffede, naar Tiden kommer, derved, at Andre skubbes ind, saa at de maa gaa og blive gamle og tabe Lyst og Gøine til deres Tjeneste, vil der vistnok denne Gang være en særlig Opfordring til, at Arrangementet ikke sker paa samme Maade som i det nævnte Tilfælde. Dette er som sagt ikke noget Forsøg fra Udvalgets Side paa Indgreb i Administrationens Frihed, men det er en Motivering, som jeg giver for Bevillingen af de 4,000 Kr., der paa dette Omraade udtrykker vor Tillid til den høitærede Minister, nemlig den Tillid, at han deler vor Anskuelse i det Ønskelige i, at de Ansættelser i Karrieren, som maatte finde Sted i det næste Finantsaar, bør komme de Mænd tilgode, som have vist Dygtighed og Brugbarhed i Tjenesten. Dette er Alt, hvad jeg har at bemærke i Anledning af Udenrigsministeriets

Budget, og jeg skal derfor ikke forlænge Diskussionen ved yderligere Udtalelser.

Udenrigsministeren (Rosenørn-Lehn):

Seg skal kun ganske kort med saa Ord udtale min varme Anerkjendelse af, at det ærede Udvalg er gaaet ind paa mit Ønske, som jeg i adskillige Aar har næret for en Forgølse af Tasselpengene for Gesandten i Rom. Naar den ærede Ordfører iøvrigt udtalte sig om, hvorfor man ikke tidligere havde kunnet gaa ind paa denne Bevilling, saa skal jeg tillade mig at sige, at, naar man ved Besættelsen af saadanne Poster er gaaet udenfor de Personligheder, som man en gang havde i Karrieren, da har dette kun været ganske exceptionelt. Smidstid maa jeg dog sige, at dette forekommer mig at være et aldeles berettiget Skridt, thi Forholdene kunne jo stille sig saaledes, at det virkelig er nødvendigt at gjøre noget Saadant, og man kan jo derved virkelig vinde dygtige og fortrinlige Personligheder for disse Poster, som man maasse ellers ikke kunde faae. Derfor har jeg ment, at det var forsvareligt at gjøre det. Endelig skal jeg sige, at man jo dog hellerikke absolut kan følge Anciennitetssystemet ved Besættelsen af disse Poster. Det kan jo nemlig lidt stille sig saaledes, at en Mand kan være den ældste og paa Grund deraf kan synes at være den mest stikede til at komme ind, men at man dog ikke vil kunne bruge ham. I det Hele taget er det jo — som den ærede Ordfører ogsaa selv udtalte — en rent administrativ Forholdsregel, som tages her, og forsaavidt som man altsaa ved Besættelsen af en saadan Post tilfalder en udenfor staaende Personlighed, da er dette jo Noget, som Ministeren maa anse sig for berettiget til at gjøre, medens han selvfølgelig ogsaa maa være sig bevidst, at han bærer det fulde Ansvar derfor. Seg skal iøvrigt ikke indlade mig videre paa denne Sag, men siden Spørgsmaalet nu er stillet til mig, skal jeg dog sige, at jeg hverken ved Besættelsen af den Post, som det vil være det høie Thing bekendt bliver ledig hen paa Foraaret, eller ved Besættelsen af de Pladser, som maatte blive vakante paa Grund af, at denne Post bliver ledig og skal besættes med en Anden, agter at tilkalde udenfor staaende Personligheder til Karrieren.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Seg takker den høitærede Minister for denne Udtalelse, som er fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad Udvalget har ønsket. Seg skal dog kun med Hensyn til en enkelt Bemærkning af den høitærede Minister og til Forklaring af mine Ytringer, for at de ikke skulle blive Gjenstand for Misforstaaelse, tilføie, at det strenge Anciennitetsprincip har det ikke været min Hensigt at ville hævde. Det, som jeg nærmest har troet, og som Udvalget nær-